

giver Foreningen Anledning til at udtale, at man vægrer sig ved at tro, at denne Bemærkning kan danne Grundlaget for Inddragelse af en Bevilling, hvis Oprindelse gaar ca. 40 Aar tilbage i Tiden, og hvis Nødvendighed er anerkendt bl. a. gennem Indenrigsministeriets Svarskrivelse til Finanslovkommissionen af 9. September f. A. (Bilag til denne Kommissions Betænkning 1ste Bind, Side 143), ved hvilken det Tab, som den her omhandlede Fejltællingsgodtgørelse skal holde Postfunktionærerne skadesløs for, med fuld Føje betegnes som uundgaaeligt.

Til Forstaaelse af, hvor udsat Personalet paa Postkontorernes Ekspeditionspladser er for at lide Tab, tillader man sig at henlede Opmærksomheden paa, at Arbejdet — navnlig i de travle Eftermiddagstimer — maa foregaa saa forceret, som der neppe er noget Sidestykke til ved Statsinstitutioner eller privat Virksomhed. Adskillige af Ekspeditionerne ere vel hver for sig lidet udviklede, men Forretningernes Mangesidethed giver dog let Anledning til Fejltagelser, og der forefalder meget ofte Eksempler paa, at samvittighedsløse Kunder søge at gøre sig Fordel ved at vildede og distrahere Personalet under Udførelsen af dets Arbejde. Det er en Selvfølge, at Bevidstheden om i Fejltællingsgodtgørelsen i hvert Fald til en vis Grad at være dækkede mod Tab under saa vanskelige Forhold giver Ekspedienterne en Tryghedsfølelse, som de vilde savne, om de ikke havde denne Godtgørelse, hvorfor de i saa Fald maatte udvise mere Forsigtighed under Publikumsekspeditionen, hvilket vilde have til Følge, at Personalet, som paa de Postkontorer, der her er Tale om, allerede nu er spændt meget haardt for, aldeles ikke vilde kunne overkomme Ekspeditionen indenfor de nuværende Tider.

Administrationen har anerkendt Rigtigheden heraf ved at tildele Personalet den omhandlede Godtgørelse, hvorfor Foreningen anser det for udelukket, at Lovgivningsmagten vil ophæve denne hævdvundne, retfærdige Ordning. Man har derimod tænkt sig, at den omtalte Bemærkning forklæres ved et Ønske om at erfare, om den gældende Beregning af Godtgørelsens Størrelse og Fordelingen mellem Indleveringspersonalet svare til de faktiske Tab, eller om det vil være rigtigere at godtgøre Tabene efter andre Regler.

Foreningen har i Overensstemmelse hermed, saa vidt Forholdene have tilladt det, undersøgt, hvorledes Godtgørelsen har svaret til de i Løbet af de seneste Aar indtrufne Tab, og det har da vist sig, at Fejltællingspengene ved alle Postkontorer — tagne under eet — i Løbet af disse Aar paa det nærmeste dække samtlige Tab, saa at Godtgørelsen i al Almindelighed ikke har bragt Personalet Ekstraandtægt, lige saa lidt som Ekspedienterne — paa nogle enkelte Undtagelser nær — kunne paapege udækkede Tab. Naar hvert enkelt Postkontor og hvert Aar tages for sig, stiller Forholdet sig noget anderledes, idet nogle Ekspedienter ikke have faaet deres Tab dækkede, medens andre have haft et Overskud ved Fejltællingsgodtgørelsen; men Erfaringen viser, at disse Uligheder i Aarenes Løb udjævnes, saa at en Ekspedient, som i nogle Aar forretter Tjeneste ved Indleveringen, faar sine Tab dækkede uden at have noget Overskud.

Det maa altsaa erkendes, at den af Administrationen fastsatte Beregning af Fejltællingsgodtgørelsens Størrelse og Fordelingsmaaden fuldt ud have svaret til Hensigten, og da Forholdet i flere Henseender har sine Fordele frem for andre Beregningsmaader, maa Foreningen anbefale, at der ikke heri sker nogen Forandring. Det skal imidlertid villigt indrømmes, at det teoretisk set vilde være den bedste og til begge Sider mest retfærdige Ordning, om Tabene under alle Omstændigheder blev dækkede efter de paagældendes, eventuelt paa Tro og Love afgivne Erklæringer, hvorved Posttjenestemændene i saa Henseende vilde blive stilledes lige med f. Eks. Bankernes Embedsmænd, men der maatte, for at denne Ordning kunde virke tilfredsstillende, bevilges et Beløb, som i Henhold til det ovenfor udviklede ikke kunde være mindre end den hidtil bevilgede Godtgørelse, saaledes at Tabene efterhaanden kunde dækkes af vedkommende Beløb. Man vilde dog neppe herved kunne lade de Tab, som falde ved mindre Postkontorer, hvis Personale efter de nugældende Regler ikke erholder Fejltællingsgodtgørelse, ude af Betragtning, hvorfor Ordningen vilde blive dyrere end den hidtidige, og da det endvidere kan befrygtes, at Personalet af Hensyn til Bedømmelsen af hele det tjenstlige Forhold i mange Tilfælde vil føle sig opfordret til af egne Midler at dække mindre Tab for ikke at udsætte sig for Paatale eller Forflyttelse, maa Foreningen for sit Vedkommende anse den nuværende Ordning, under